

lovens § 287 som stk. 3 føjes en bestemmelse, hvorefter påtale ved tyveri af varer, som er udbudt til salg på en sådan måde, at de er let tilgængelige for kunderne, kun finder sted, hvis almene hensyn kræver det.

Det anføres i betænkningen, at bestemmelsen navnlig skulle finde anvendelse på butikstyveri af enkeltstående karakter og uden professionelt præg og i øvrigt inden for den beløbsramme på 500-600 kr., som arbejdsgruppen har foreslået i forbindelse med forslaget til udvidelse af straffelovens § 287, stk. 1.

Samtlige de myndigheder, der er hørt over betænkningen, har taget afstand fra arbejdsgruppens forslag til en særlig bestemmelse om butikstyveri i straffelovens § 287. Man har bl. a. anført, at det såvel af generalpræventive grunde som for at sikre overensstemmelse mellem straffeloven og den almindelige moralopfattelse i befolkningen er af betydning at fastholde, at tyveri er strafbart, uanset under hvilke omstændigheder det begås.

Heller ikke straffelovrådet kan støtte arbejdsgruppens forslag.

De ved butikstyverier foreliggende særlige omstændigheder kan også foreligge ved andre kriminalitetsarter, og det vil derfor efter straffelovrådets opfattelse være noget vilkårligt at udskille butikstyverier til en særlig behandling. Den arbejdsbesparelse, der kunne blive tale om for politiet ved en gennemførelse af arbejdsgruppens forslag, vil være beskednen og helt uden vægt over for de afgørende principielle betæneligheder ved forslaget.

Straffelovrådet finder, at det væsentlige i arbejdsgruppens intentioner kan opnås på en principielt rigtigere måde dels ved en udbygning af den tiltalefrafaldspraksis, der for længst er indledt af anklagemyndigheden i sager om butikstyveri, dels ved en udvidelse af straffelovens § 287 i overensstemmelse med de retningslinier, der er angivet ovenfor s. 24. Nævnes kan herved også den adgang til at afgøre sager efter § 287 ved bødeforelæg, der er en følge af, at sagerne er blevet gjort til politisager, jfr. lov nr. 224 af 7. juni 1972 om ændring af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1.

En fortsættelse og udbygning af den allerede indledte praksis over for butikstyverier må efter straffelovrådets opfattelse

være tilstrækkeligt til at motivere butikkerne, herunder i første række stormagasinerne og selvbetjeningsforretningerne, til at træffe kontrolforanstaltninger til at modvirke butikstyverierne.

Et medlem af rådet (Brydensholt), der vel kan tilslutte sig de ovenfor anførte synspunkter, specielt vedrørende betydningen af den foreslåede udvidelse af § 287 også for det her behandlede spørgsmål, har fundet det rigtigst at gøre opmærksom på den alternative løsning, der ville ligge i en erstatning af det strafferetlige værn med en civilretlig beskyttelse i form af en afgift eller bod, jfr. *Vagn Greve* i N.T.f.K. 1972 side 24. Der kan i den forbindelse henvises til, at straffelovrådet i anden forbindelse (bet. nr. 487/1968 s. 21 og nr. 601/1971 s. 68) har givet udtryk for det principielle synspunkt, at det på grund af de særlige negative sider, der er forbundet med de strafferetlige sanktioner, må betegnes som en heldig løsning, at den samfundsmæssige reaktion overfor visse handlinger, der findes at måtte modvirkes, kan indskrænkes til at åbne mulighed for privatretlige følger. Under hensyn til den meget tilbageholdende anmeldelsespraksis, forretningslivet nu iagttager på dette område, og de muligheder, der specielt efter den nævnte udvidelse af § 287 vil være for en hensigtsmæssig behandling af de få sager, der anmeldes, er der imidlertid næppe grund til at forfølge spørgsmålet yderligere.

(e) *Afbetalingsunderslæb (bet. s. 52).*

På baggrund af den stadigt tilbagevendende debat om ejendomsforbeholdets strafferetlige betydning stiller arbejdsgruppen forslag om, at der i loven om afbetalingskøb indsættes en bestemmelse, hvorefter en afbetalingskøbers dispositioner i strid med afbetalingssælgers rettigheder efter afbetalingsloven kun straffes, hvis køberens forhold ved handlens indgåelse omfattes af straffelovens § 279. Det følger af en sådan bestemmelse, at afbetalingskøberens videre salg eller pantsætning af en genstand købt på afbetaling med gyldigt ejendomsforbehold ikke vil være underslæb efter straffelovens § 278, og at videresalg til en godtroende erhverver ikke vil være strafbart som bedrageri efter straffelovens § 279 i forhold til erhververen, selv om afbetalingssælgeren vindicerer genstanden. Strafbart forhold fra